

närvis ja pinas temma süddant ja ikka hüdis ta nuttes: oh isä! mo kallis isä! nüüd saad sa omma wanna ea sees minno pärrast naertud ja teotud! Müüd pead sa minno pärrast nuttoga hauda minnema! Keif rahvas, kes sedda kuulsid, nutsid temmaga, ja se aus kanga-plekia ütles ta wasto: ärra nutta, mo poeg! sa seisad Jummalat warjo al; sest sa auustad omma isä; ja minno tenistusse, fenni kui Jummal sind omma nouga aitab. Mul läh häb maiaš abbi tarwis, ja sinno peäle ma lodan. Böm wottis sedda nouu tännoga wasto, ja sai wägga rõõmsaks, kui ta selle perremehhe jummalakartlikkud wisid ja sedda waikist ja rahholist ello näggi, mis selle maia sees aeti. Ta arwas ennast omma isä maiaš ollewad. — Monne päwade pärrast kirjotas ta omma isäle üht ramato, mis sees ta temmale teada andis, mis sugu temmaga olnud, ja palus ni paljo rahha

et

et ta saaks ennesele jälle särgid ja ridid osta. Agga mis wastust ta sai? Ta isä kirjotas temmale jälle:

Mo armas poeg,

Nuttes ollen ma sedda ramato luggend, mis sa mulle kirjotand; sest mo isä, südda ei woi sul mitte so hädda sees abbiks jouda, egga koppikast rahha sulle täkkitada. Keif mo warra, mis Jummal mul annud, on tulle-kahjo läbbi otša sanud — mul polle ennam rahha, egga ridid, egga leiba — ma ellan sest, mis woerad armust mulle annawad, ja mis so bed waesed omma näppo-tõga jouawad tenida. Jummal sago meid ja sind aitma. Nutto ja kurwastusse pärrast ma ei woi sul ennam kirjotada. Ja agga Jummalat kartma — sedda palluwad so bed ja so isä.

Kotthard Böm.

Minnestus kippus nore Bõmi peäle, kui ta sedda ramato lugges, ja ta langes Ma peäle mahha.